

[Stauning.]

nes Hjelper. Skal vi ikke tale saasmaat om det; vi kan jo alligevel aldrig hamle op med den højtærede Finansminister, det ved det ærede Medlem godt. Ingen har i dette Land gavnet Højfinansens mere og kraftigere end denne Minister med sin Lovgivning. Noget saadant har vi aldrig drømt om. Men det ærede Medlem kender ogsaa godt Forklaringen. Han gav den nemlig selv i sin Tale, idet han sagde: Socialdemokraterne siger — og det er vel ogsaa rigtigt —, at det er for Arbejdernes Skyld. Men hvad skal saa alle de andre Ord til? Det ærede Medlem ved jo, hvorfor vi stiller os, som vi gør. Men hvorfor saa fortælle, at vi er Storkapitalisternes Hjelper, naar det ærede Medlem ved, at det, der ligger os paa Sinde, er Arbejdernes Interesser? Det er ikke en hæderlig Kampførelse. Jeg tror ikke Sangen „med aaben Pande“ passer rigtig for det ærede Medlem.

Maa jeg saa i øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, som altsaa var stærk og voldsom i sine Angreb paa os: Har det ærede Medlem glemt, at der er et Medlem af Venstre, der hedder Slebsager? Det ærede Medlem Hr. Slebsager er vel ikke smidt ud af Venstre, og han har jo det Standpunkt, som ikke er ukendt, at Staten burde have hjulpet Banken i den vanskelige Situation. Hvorfor saa vælge sig over mig, naar det ærede Medlem har sin egen Meningsfælde siddende lige overfor sig? Jeg havde jo en god Begrundelse for at ønske visse Foranstaltninger truffet, en Begrundelse, jeg offentlig kan vedstaa. Vi savner endnu at høre, hvorledes det ærede Medlem Hr. Slebsager begrundet sin Adfærd. Men det faar vi nok at høre under den kommende Forhandling, og jeg kan kun være tilfreds med, at det ærede Medlem i denne Sag indtog et saadant Standpunkt, som han gjorde.

Nej, vi var ikke ivrige efter at faa Staten ind i noget Garantiforhold, men vi ansaa det for uforsvarligt, hvad her var præsteret overfor en stor levende Virksomhed, til hvilken atter er knyttet talrige andre levende Virksomheder.

Jeg anser det for ganske udelukket, at den afgaaede Handelsminister i Løbet af flere Dage har forhandlet med Banken uden at have Orientering med det samlede Ministerium. Det er jo muligt, at han har misforstaaet det hele, det kan jeg ikke vide noget om, men det lyder ganske mærkeligt, at en Minister skulde forhandle om de forskelligartede Planer om Statsstøtteaktioner, vidende, at hans Ministerium ab-

solut afviste en hvilken som helst saadan Udvej. Det lyder utroligt, siger jeg, at en Minister skulde inlade sig i et saadant Spilfægteri.

Men ligegyldigt, hvad der er Forklaringen, saa er her handlet uforsvarligt fra Ministeriets Side, og jeg tilføjer, at da man saa havde lukket Banken, ønsket der efter Bankinspektørens strenge Opgørelse var Tale om en solvent Forretning, som havde 12 Mill. Kr. af sin Aktiekapital i Behold, saa var det naturligt at kræve indført saadanne Foranstaltninger, som kunde afværge videre Skade. Og det var, hvad jeg gjorde.

Jeg bekender, at jeg fremdeles anser det for en stor Fejl, at Staten ikke gik med ind i det nye Arrangement; og jeg skal ogsaa sige hvorfor. Af det, jeg har sagt, fremgaar det nemlig, at jeg ikke anser Banker for at være private Høkerbutikker; Banker er et uhyre vigtigt Led i Nutidens økonomiske Liv; og Statsmagten skal ikke staa som et fremmed Element, hverken overfor Bankerne eller overfor Borgerne; den skal føre den strengeste Kontrol med Bankerne. Det har Ministeriet forsømt eller forsømt at skaffe sig Adgang til. Og den skal beskytte Borgerne, hvis disses Interesser kommer i Strid med private Virksomheders Interesser.

Derfor vedkender jeg mig den Mening, at Privatbanken burde have været reddet; den burde aldrig have været lukket; men naar den var lukket, burde den hurtigst muligt være reddet fra Undergang; af Hensyn til Erhvervslivet, ikke af Hensyn til Kæltringen, der havde snydt Banken, og heller ikke af Hensyn til den letsindige Mand, der ledede Banken ud i denne Ulykke, men af Hensyn til det Erhvervsliv, der for Tusinder og atter Tusinder af Borgere er knyttet til denne Banks Liv eller Ikke-Liv.

Derfor mener jeg, at Staten burde være traadt ind og have beskyttet Aktionærerne under en eller anden Form — mig ligegyldigt hvilken —, traadt ind for at gøre sin Indflydelse gældende til Fordel for Samfundsborgerne, der var blevet snydt af hensynsløse Kunder og svigtet af en overbebyrdet Bankdirektør. De havde Krav paa ikke at blive hundset og sparket til fra Statens Side; de Folk har jo intet ondt gjort. Hvorfor skulde de miste denne Aktiekapital, skubbes til Side som nichtswürdige Personer, naar Staten dog var i Stand til at gøre sin Indflydelse gældende? For dem var den Ordning, der var Tale om — mig ligegyldigt, hvilken Ordning